

F. t. International købelov

debærer, at konventionen også vil kunne anvendes, selv om den ene eller eventuelt begge parter ikke har deres aktuelle forretningssted i en konventionsstat.

Stk. 2 begrænser i et vist omfang konventionens anvendelsesområde selv i de situationer, hvor parterne har forretningssted i forskellige stater, idet der i så fald skal bortses herfra, hvis denne omstændighed hverken fremgår af aftalen, tidligere forretningsforbindelser mellem parterne, eller af oplysninger, som parterne har afgivet før eller ved aftalens indgåelse. Hvis den ene part således ikke havde nogen anledning til at regne med, at købet havde international tilknytning, skal konventionen ikke anvendes på købet. En sådan situation kan opstå bl.a., hvis den ene part repræsenteres ved købet af en befuldmægtiget, uden at omstændighederne i øvrigt giver modparten grundlag for at antage, at den pågældende ikke handler på egne vegne. Ifølge bestemmelsen er det dog tilstrækkeligt, at køkets internationale karakter fremgår for parterne senest ved aftalens indgåelse.

Stk. 3 fastslår, at der hverken skal tages hensyn til parternes nationalitet, eller om aftalen har karakter af handelskøb eller civilt køb ved afgørelsen af konventionens anvendelighed, idet det dog følger af artikel 2, litra a, at forbrugerkøb ikke er omfattet af konventionen.

Bestemmelsen i stk. 3 sigter alene til bedømmelsen af konventionens anvendelighed. Derimod er det klart, at man ved anvendelsen af andre bestemmelser skal tage hensyn f.eks. til parternes og aftalens kommercielle eller civile karakter.

Til artikel 2

Artikel 2 undtager visse køb fra konventionens anvendelsesområde. Den omstændighed, at konventionen ikke anvendes på de køb, der er nævnt i artikel 2, indebærer, at købet bedømmes efter købeloven, hvis dansk ret anvendes, også selv om købet indeholder et internationalt element.

Litra a indebærer, at forbrugerkøb udelukkes fra konventionens anvendelsesområde. Definitionen af forbrugerkøb er ikke helt i overensstemmelse med den sædvanlige definition af forbrugeraftaler i dansk ret, som f.eks. findes i købeloven og renteloven. Det er bl.a. ikke præciseret, at det afgørende er, om den hovedsagelige anvendelse af det købte er ikke-erhvervs mæssig, ligesom det ikke er et krav, at varen sælges af en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv. Det sidste indebærer, at konventionen ikke finder anvendelse på køb mellem to privatpersoner, når varen er købt til personlig brug m.m.

Efter *litra b* gælder konventionen ikke for køb på auktion, hvilket gælder uanset om sælgeren skulle

være vidende om, at køberen har sit forretningssted eller hjemsted i en anden konventionsstat.

Efter *litra c* gælder konventionen heller ikke køb, der står i forbindelse med enhver form for tvangsfuldbyrdelse eller anden form for tvangssalg. Baggrunden for denne undtagelse er, at vilkårene for sådanne køb ikke er aftalt mellem parterne, og at retsvirkningerne af disse køb ofte er særskilt reguleret i lovgivningen. Et salg, som den ene part i et køb i kraft af sin omsorgspligt har ret eller pligt til at foretage i medfør af artikel 88 i konventionen eller i lignende tilfælde, er ikke et tvangsfuldbyrdelsessalg i *litra c*'s forstand.

Undtaget fra konventionens anvendelsesområde er endvidere efter *litra d* køb af aktier, værdipapirer, omsætningspapirer eller penge. Opregningen skal modsvare de engelske udtryk »stocks, shares, investment securities, negotiable instruments or money«.

Køb af skibe, fartøjer, luftpuddefartøjer eller fly er efter *litra e* ligeledes undtaget, og undtagelsen gælder, uanset om den pågældende genstand normalt registreres eller ej.

Det er endelig i *litra f* præciseret, at konventionen ikke omfatter køb af elektricitet.

Til artikel 3

Artikel 3 regulerer forholdet til bestillingskøb, idet konventionen ikke skal anvendes på aftaler, hvor bestilleren skal levere en væsentlig del af det materiale, som er nødvendigt til fremstillingen eller tilvirkningen af varen. Afgørende for, om en aftale skal betragtes som et bestillingskøb, der er omfattet af konventionen, er, at den del af materialet, som bestilleren skal levere, ikke kan betragtes som væsentlig. Afgrænsningen bør i første række ske på baggrund af materialets værdi. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at grænsen for den del, som betragtes som væsentlig, skal være højere, hvad værdi angår, hvis sælgers ydelse er af central betydning for det endelige produkt. Som et eksempel herpå kan nævnes bestilling af udførelse af et maleri, hvor bestilleren stiller lærred og farver til rådighed for kunstmaleren.

Betydningen af bestemmelsen er i det væsentlige den samme som købelovens § 2.

Efter *stk. 2* anvendes konventionen heller ikke på aftaler, hvor den overvejende del af leverandørens forpligtelser består i at levere arbejdskraft eller andre tjenesteydelser, f.eks. en reparation, hvor sælgeren skal levere mindre reservedele. Også i dette tilfælde må konventionens anvendelighed skulle afgøres bl.a. på baggrund af værdien af begge parter ydelse.